

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

O vizită în eparhia Dunării de jos.

De † Grigorie, *Episcopul Aradului.*

Conducătorii bisericii trebuie să dea pildă lumii de dragoste adevărată. Chemat de dragostea curată a P. Sf. Episcop Cosma al Dunării-de-jos, ca să vizitez sfintele mănăstiri din Dobrogea, țin să fac aici o constatare de ordin personal. Prea sfințitul Cosma este episcop model, bunătate de părinte, blând, înțelept, luminat, zelos, plin de tact și plin de râvnă pentru viitorul bisericii noastre. Prea Sfinția Sa sfințește pe Domnul Dumnezeu întru inima sa (I. Petru 3 v. 15).

Am răspuns cu iubire invitației calde a P. Sfinției Sale și în drumul făcut împreună la sfintele mănăstiri din Dobrogea, am constatat că eparhia Dunării-de-jos este condusă de o mână tare. Sâmbătă în 21 Martie a. c. am plecat împreună dela București la Galați, fiind găzduit la frumoasa și impunătoarea reședință. Duminică în 22 Martie P. Sf. Sa m'a călăuzit, însoțit fiind de I. P. C. arhimandrit Melhisedec Dimitriu, — la sf. Mănăstire Cocoș, făcând drumul pe Dunăre cu vaporul „*Domnul Tudor*” până la Isaccea, iar de acolo cu trăsura. Ni-s'a făcut o primire impresionantă. Starețul sf. Mănăstiri Cocoș, arhimandritul Filaret Crăciunescu — un om evlavios și simpatic, — cu tot corpul monahal și cu elevii școlii de cântăreși, condusă de arhimandritul Calinic Gradea, ne-au însoțit la sf. Biserică. Aici, după un scurt serviciu divin, am fost salutați în cuvinte calde și convingătoare de părintele Gradea, directorul școlii de cântăreși, care a relevat și lupta ce o ducem la Arad împotriva sectanților.

A răspuns mai întâi P. Sf. Episcopul Cosma în cuvinte pătrunzătoare, pline de povește înțelepte, iar apoi mi-a dat mie cuvânt. Eu, am arătat dragostea care mi-a călăuzit pașii la

sf. Mănăstire și am rugat pe toți ca în sf. Mănăstire să se roage cât mai mult pentru izbânda luptei noastre împotriva vrăjmașilor Bisericii și neamului.

După masa de post, am vizitat fabrica de luminări de sub conducerea dlui Damaschin Doroș. Fabrica aduce circa un milion lei venit anual. E o instituție utilă, condusă cu pricepere. Am vizitat apoi școala de cântăreși. Elevii au executat câteva cântări, iar un elev mai tânăr a executat la dorința mea: „Ziua Inverii”. „Nu voi uita niciodată glasul minunat al acelui elev. Nu voi uita nici hărnicia școlarilor, cari pregătesc cruciulițe și iconițe și alte obiecte sub conducerea dlui Gheorghe Moisei, profesor de științele religioase, de sculptură și pirogravură la numita școală.

Mănăstirea Cocoș este nu focar de muncă sânguitoare. Mai are și pepinerie de pomi roditori și vișă de vie, precum și apicultură. Prea Sfințitul Cosma învață la muncă activă pe cei 100 călugări, cari au adevărată școală în instituțiile mănăstirii, conduse de oameni aleși cu multă dibăcie. Am văzut, la Cocoș, oameni rugându-se, muncind și laudând pe Dumnezeu. P. Sf. episcop Cosma în tot locul tocmea ce mai era de făcut și în adevăr dovedește prin fapte că monahismul din Dobrogea este o realitate. Acolo, la Cocoș, se pregătesc energii și forțe, cari dovedesc că, prin muncă și conducere pricepută, în tot locul putem avea oameni iar nu grămezi de nisip făcute la întâmplare de bătaia vântului.

Dela Cocoș am plecat la Mănăstirea Cilic-Dere, unde 150 călugărițe, sub conducerea mamei stărițe Paraschiva Demetrescu, muncesc și se roagă lui Dumnezeu. Rămâi uimit că la noi

în Transilvania nu sunt mănăstiri de maice. La Cilic-Dere există o școală de țesătorie de pânză și covoare și de stofe, cum și un mic atelier de icoane.

Luni în 23 Martie a. c. am vizitat mănăstirea de maice Saon, o mănăstire mai mică, dar model de ordine și hărnicie. Atât aici, cât și la Cilic-Dere se zidesc noi biserici pompoase. Cea dela Cilic-Dere este un monument de arhitectură. Are două sfeșnice, mari, fiecare în greutate de 500 kg. De fapt aici vor fi două biserici, una jos, pentru slujbele din timpul iernei și una sus, pentru timpul de vară. Din veniturile mănăstirei și din ofrande se zidesc două biserici de orară frumusețe.

Dela Saon am revenit la Cilic-Dere, unde am luat parte la toate slujbele. Luni seara însuș P. Sf. Episcop Cosma a citit Canonul lui Andrei Criteanul cu glas de evlavie, umilit și cu inima înfrântă.

Marți dimineața, cu trăsura și cu vaporul, ni-am înapoiat la Galați unde însoțit de protoiereul Stoica, am plecat la gară.

Și acum câteva cuvinte de încheiere. În tot timpul cât am stat în apropierea P. Sf. Episcop al Dunărei De-jos, am discutat despre nevoile și necesitățile actuale ale sfintei noastre Biserici și am ajuns la concluzia că frații mai mari ai Bisericii este bine să fie cât mai îndelungat și cât mai des împreună. Lipsiți de o cunoștință mai adâncă a oamenilor și lucrurilor, o apropiere între oameni, sinceră și rodnică în urmări binecuvântate, nu ne putem imagina. Deaceea este bine să ne cercetăm cât mai des unii pe alții spre a ne cunoaște și a ne pătrunde inimile. Căci, eu unul, m'am întors la reședință mai mângăiat în inima mea, că și Biserica noastră are oameni, are conducători destoinici, cu rolul în eternitate. Cu mulțumită și cu recunoștință constat că P. Sf. Episcop Cosma este una cu tot ceace are Biserica mai sfânt și mai neperitor.

* * *

Meditații pentru săptămâna Patimilor.

Biserica noastră drept măritoare, întristată de răutățile ce sfășie lumea creștină, în săptămâna patimilor lui I. Cristos, cheamă pe fiii săi la poalele Calvarului. Ea îi duce pe urmele Mântuitorului și le enarează istoria suferințelor lui. Îi duce în grădina martoră atâtor scene duiosase și instructive. În această grădină numită a Maslinilor, a primit Domnul sărutarea lui Iuda și a fost arestat ca cel din urmă

făcător de rele. Și de aici, dus sub excortă, a fost înzultat, palmuit, sfășiat de nulele, apoi osândit la moarte, iar poporul a cerut eliberarea lui Varava și sângele celui drept.

Pe muntele Calvarului a fost dus și răstignit Mântuitorul care purta de umerii săi păcatele lumii. Veniți iubitori cetitori, să urmărim patimile și suferințele Domnului, și prin post și rugăciuni să participăm și noi cu sufletul la durerile Sale. Pare că vedem crucea grea cu care au fost împovărați umerii Mântuitorului, spinii cu cari îl încoronase și culele cu cari mâinile și picioarele lui au fost străpunse. Sfântul său corp însângerat, cu capul pe care moartea i l-a plecat pe piept, cu ochii stinși. Iată-l..... iată toate acestea..... priviți-l voi oameni cari vă numiți creștini și vă recunoașteți opera. Voi l'ați ristignit și îl ristigniti zilnic, prin păcatele voastre.

De 19 sute de ani lumea creștină îmbracă doliu în săptămâna patimilor.- Cu toate aceste însă, domnul Cristos stă viu și glorios la dreapta lui Dumnezeu Tatăl. Deși el a suferit moartea temporală, n'a încetat nici un moment de-a fi viața supremă, viața pe care el a adus-o pe pământ.

Isus Cristos, viața supremă, se împărtășește oamenilor : prin Biserica, prin sf. Cumnecătură și prin iubirea Sa.

Aceste 3 împărtășiri ale omului cu domnul Cristos, sunt un far care luminează viața cugetarea noastră și ne face să înțelegem că, dacă Mântuitorul în sf. patimi, ispășește păcatele lumii, lumea prin crimele sale, și creștinul prin slăbiciunile sale, supune la noui patimi pe Isus.

Deci domnul Cristos, nu și-a terminat suferința, El suferă și acum în corpul său mistic, în Biserică. Când au fost martirizați discipolii săi și creștinii cei dintâi, și Mântuitorul a suferit cu dânsii. Domnul suferă și azi cu cei neîndreptățiți.

La 30 de ani după ristignirea Domnului, s'a pornit o prigonire violentă contra Bisericii, într'un moment de îndolală, Sfinții Apostoli încearcă să scape prin fugă. Dar în acel moment de crudă încercare, Isus li se arată cu crucea pe umeri. Iar ei înspăimântați îl întreabă. „Doamne unde te duci”? Și El le răspunde: „Mă duc înaintea prigonitorilor ca să fiu ristignit din nou”. Apariția divinului Mântuitor, le arată apostolilor că el va suferi și pe mai departe în persoana lor.

Patimile Domnului se repetă zilnic sub diferite forme. Să evocăm amintirea discipolului care a vândut pe Domnul.

Sub numele lui Iuda înțelegem pe toți cari îl imitează. Fiul lui Dumnezeu care se arată în mod real în Sf. cuminecătură, este adesea vândut de chiar preținșii săi preteni. Să citim sf. evanghelie și vedem ceata de oameni cu figura prevestitoare de nenorociri, înaintând în întunec pe un drum ocolit. „Dacă voi vreți să puneți mâna pe Stăpânul meu, dați-mi 30 de arginți și eu îl voi da vouă. Urmați-mă și acela pe care îi volu săruta să-l arestați,” le zise Iuda.

Să ne întrebăm acum oare sărutarea din grădina Ghetsimani, nu se repetă uneori și în bisericile noastre? Vedem înaintând în întunec, adecă în întunericul unei conștiințe vinovate și al unei inimi care n'a voit să se curețe, vedem suindu-te unii creștini până la sf. jertfelnic al împărțășirei. Nu se repetă când noi urăm pe frații noștri cari ne-aufăcut numai bine?

La sfintele patimi ale Domnului, avem cel mai bun prilej, ca după o meditație profundă și o munițioasă examinare a conștiinței, să ne asociem păcătoșilor, cari s-au coborât după răstignire depe muntele Golgota și se rugau căindu-se: „Doamne Isuse Cristoase mărturisimă volu ție întru îndreptarea inimei mele, ca să mă învăț judecățile dreptății tale (psalm 118) m'am hotărât că nu te volu mai încorona cu spini, nu-ți volu mai străpunge picioarele, nu-ți vom mai pironi mâinile și nu-ți volu mai răni inima. Tu care ai venit pe pământ să mântuești lumea, mântuește-mă și pe mine nevrednicul. Fă să cază câte va picături din sângele tău rescumpărător, peste ochii, peste buzele și peste inima mea, ca să pot fi urmaș sfinților tăi învățăcei, și la vremea despărțirei mele depe pământ, să-mi zici și mie: „*Astăzi tu vei fi cu mine în rai*”.

Quo vadimus?

În timpul din urmă am putut lua, cu toții, cunoștință din ziare despre felurite manifestări ale conștiinței colective mai multor bresle, ca d. e.: a comerțanților, industriașilor, ba chiar și despre a corpului didactic din țară, eveniment desfășurat cu toată demnitatea pe care o reclamă o atare mișcare a unei garde de elită.

Promotorul acestei acțiuni l-au format: greutățile, neajunsurile și mizeriile de tot soiul, la cari sânt expuși membri învățători și profesori în urma actualei crize econ. financiare a Statului, fiind îngrijorați de soarta deplorabilă și situația insuportabilă — mai ales cei tineri — și ne mai putând corespunde chemării lor sublime în mod ideal, cu care ar trebui să-și împlinească chemarea sacră, pe care o are în calitate

de factor de importanță cardinală în viața neamului și a generației viitoare.

Conștient de marea și indiscutabila importanță ce o are acest corp, la glasul de chemare a corifeilor săi, a răspuns printr'o formidabilă manifestare sau, dacă voiați, printr'un congres de protestare împotriva abuzurilor, volnicilor, neglijenței și nedreptății ce l-s'a făcut mereu până în prezent. Și-a revendicat cu admirabilă energie și cu bărbăție fără seamăn dreptul la o viață mai umană, mai cinstită, pentru a se putea achita după cuvlință și cu glasul conștiinței împăcate, de dificila răspundere ce o are înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

S'au ridicat voci, arătând cu o rară competență: abuzurile, ilegalitățile, întrelesările, precum și daunele ce l-s'au cauzat acestui corp, prin nesolvirea la timp, ba chiar cu mari întâzieri a salariilor membrilor lui. Aceste stări anormale au avut în multe cazuri drept urmare apoi chiar dureroase fapte, ca: sinuciderile, în rândul tinerilor învățători. S'au arătat mai apoi modalitățile, prin cari cel în drept și cu cădere ar putea sană actualele stări insuportabile. Pentruca glasul acestui congres să nu fie al celui ce strigă în pustie, s'a anunțat în fine convocarea unui al doilea, având acela să-l întreacă în proporție numerică pe cel precedent. Nu voim să fim proroci ce privește justele revendicări și nădejdea ce-o leagă interesații de realizarea scopului urmărit de dânșii, dar putem zice și noi cu cuvintele sfitei scripturi: „Bate și ți-se va deschide”. „Cere și ți-se va da”.

În societatea de azi, după a cărei curioasă mentalitate și falsă concepție morală, modestia și cinstea nu se mai consideră de virtuți, se impune în mod natural pășirea energică și necruțătoare pe arena justelor revedicări. Altfel vechiul dicton: „Piscis maior devorat minore” rămâne și aici valabil.

Comparând acum manifestările publice ale tagmei preoțești, carea — pe lângă corpul amintit — este al doilea stâlp, ba încă mai mult chiar, formează platra fundamentală a Statului românesc, în privința reclamării condițiilor și exigențelor unei vieți mai corespunzătoare vremii actuale, vedem o mare prăpastie deschise între ele.

Printre cauzele cari anihilează orice pornire spre un rezultat mai efectiv în aceasta direcție, prima și cea mai dureroasă este: lipsa totalei organizări a preoșimei într'un corp, carele să-și impună respectul cuvenit și autoritatea ce ar trebui să o albe în ochii tuturor oamenilor de bine și animați de interes pentru ameliorarea și progresul vieții morale-sociale adânc zdruncinate din timpul prezent.

Nenumărate încercări au fost făcute în acest scop fără rezultat, multe glasuri au răsunit în pustiu în aceasta chestie de vitală importanță, reducându-se toată stăruința persoanelor ostentivoare la rolul pietrii lui Sysiph, ori al Danaidelor.

Este aceasta o constatare pe cât de dureroasă pe atât însă de adevărată!

Cu începutul noului an se vor face în bugetul Statului cuvenitele reduceri de salarii a tuturor funcționarilor — vechi și a preoțimei — în scopul asanării deplorablei crize economice financiare. Rămâne a se vedea chela după care va urma dureroasa operație pentru marea mulțime a slujbașilor de tot felul.

Clerul ortodox român, al cărui rost și menire în societatea română a fost, este și va fi numai jertfe de sine, desigur nu va protesta contra acestei măsuri de ordin material, necesară pentru refacerea țării.

Este însă îndreptățit să spereze și să vadă ivirea zorilor mai luminoase și mai senine pe cerul îmbăcșit de ceața și negura unor stări îngrijorătoare de până acum.

Drăgoești.

Pr. Lucian Lungu

Fratelui drag: Costică

Fulgii...

Cad fulgii de zăpadă într'o liniște de moarte:

Mari fluturi de cristal, ce fac drumul de departe...

..Și ochii îi imbată cu jocul lor plăcut,

Iar peste lumea 'ntreagă fir de-argint ei au țesut...

Ce frumos ei cad, și lin

Pe al zilelor declin,

Amintind de vremi trecute:

Cu amintiri... în serum făcute!..

— În atâția ani de-arândul ei repet acelaș sbor,

Transformând natura 'ntreagă într'un admirat decor...

Nasc în suflet bucurie celor mici și celor mari,

Și să uite orice griă .. pentr'o oară, ei îi fac.

Solitari,

Când pe stradă-și port gândirea... neștiind ce-or face „mâne“

(Deși unii dintre dânși, poate'n casă-s fără — „pâne“),

Prin căderea lor plăcută ei îi fac ca să-i admire,

Și 'ntr'o clipă din viață să viseze — „Nemurire!..“

...Fulgii îmi aduc aminte, ori de câte ori încep să cadă,

C'am copilărit, odată, lângă „Omul de zăpadă...“

Ei mă fac să-mi sboare gândul înapoi la satul mic,

Unde-am cunoscut viața și n'aveam lipsă de nimic.

Atât regret eu port în mine... atâta dor de-a mă re'ntoarce

Din învălmășagul luptei... ce avântu'ntreg mi-l stoarce!...

...Sbor tăcuți, cum numai ei

Știu să sboare — funigei,

Și se duc grăbiți să-mi caute:

Liniște și cânt de... flaute!...

Ion Mișu.

Din alte ogoare...

Misericordie.

Liturghia se terminase. Robii se închină icoane Mântulorului și sărută sf. Cruce. Tăcere mormântală... Citești pe fețele lor palide, posomorite, durerea, că s'a sfârșit așa curând slujba. Ce!ula cu duhoarea ei mucegăită îi așteaptă... și parcă mireasma dulce a tămâiei și aerul cald și plin de lumină a Capelei îi face să mai adaste puțin.

Dar iată că unul se smulge din mulțime și se apropie de Duhovnic cu dorința de a spune ceva. Lanțurile grele, cari îi leagă picioarele, zdrăncănesc sinistru și fioros. Infățișarea lui, de o paliditate mortală, te sperie. Niște ochi posomorți și umezi nu te fac să crezi, că în fața ta stă un ucigaș, care pentru 100 Lei a omorât 2 oameni.

Cu capul plecat și cu puțină jenă mă agrăește: „Părinte! Am o dorință!“ „În numele deținuților Vă rugăm să interveniți la Domnul Procuror, ca femeia Maria, care a încercat să evadeze, să numai fie legată în lanțuri“. E femeie, — săraca, — și lanțurile sunt grele, nu sunt pentru o femeie“.

Cel din jur aprobă, aplecându și capetele. „Bine, Ioane, o să intervin la Dl. Procuror. Dar bine, ce te-a îndemnat să faci acest pas?“

„Părinte, e slabă, și e femeie“... Și dorința lui Ion s'a împlinit.

Un minor.

Ca de 10 ani să fie. Hoț ordinar. Și pe lângă aceasta e și surdo-mut. Are niște ochi de șarpe. Știe cetl. Mi-a cerut o carte de lectură.

De pe băncile școlii surdo-mușilor a fost ridicat și deus la închinare.

Asistase la slujbă, și ești cel din urmă.

Se apropie de mine și îmi face semn cu mâna să-i dau 2 Lei. I-am dat. L'am întrebat ce vrea să facă cu ei. Prin semne m'a făcut să cunosc, că vrea să cumpere o carte postală.

L'a prins dorul de colegii să-i de bancă, și vrea să le scrie...

Mucenicii moderni.

Zi de iarnă cu frig. La ora 9 întru prin ușa penitenciarului în curte. Caut să mă refugiez în camera prim gardianului, până se iau măsuri să între deținuții în capelă.

În curte, suflând aburi albi prin nări, 4 deținuți se plimbă în cerc la o distanță unul de altul. Toți sunt condamnați comuniști. Între ei și șeful lor, fal-mosul Müller.

Nu mă rabdă inima să stau în camera caldă, ies afară și mă atașez lui Müller.

„D-le Müller, nu crezi, că faci un lu ru nesocotit luptând pentru niște idei, cari îți aduc atâtea suferințe?“

„D-ta, meșter iscusit, nu erai mai folositor familiei și societății, dacă munceai cinstit la meserie și nu te apuca-i să agiți lumea cu teoriile care n'au ce căuta la noi în țară?”

„Aceasta mi-o spu-i D-ta Părinte!” „D-ta trebuie să știi mai bine ca oricine, că ideile mari și generoase cer sacrificii mari! Hristos — la care Vă închinați Dv. — și pentru noi are o însemnătate numai fiindcă a fost capabil să sufere moarte pentru ideile lui! Nu știi, Părinte, că toate ideile mari și generoase își au mucenicii lor?”

„Vezi, Părinte, de ce sufăr și eu ca un mucenic!” „Sunt gata să-mi dau viața pentru ideile comuniste”.

Tovarășul Müller își măcina vlaga între cei 4 păreți ai celulei, iar prietenii lui, de când șeful lor este deținut, își caută de lucru. Și au uitat de mult, că prin vre-o manifestație zgomotoasă pe străzile Timișorii să de-a dovadă de existența comunismului.

O solemnitate.

Toată lumea e în capelă, și femei și bărbați. Afară de Directorul închisorii și ceilalți funcționari și o D-șoară funcționară dela Parchet. Îndeplinește rolul de nașă a unui nou născut în închisoare. Nou născutul se botează cu numele de Ioan.

Pe fața tuturor se citește o bucurie.

În colț un om tinerel se înecă într'un plâns cu hohot. Aflu pricina. Și lui i-s'a născut un fecior și ca în zi de azi se botează în bisericuța din satul său, pitită sub un deal.

La sfârșitul actului toți îi urează noului Creștin noroc și sănătate în viață.

Iar eu din suflet îi doresc să scape cât de curând din acest loc și să nu mai vadă închisoare în toată viața sa, unde ursitele — fără vina lui — i-au hărăzit să se nască.

Timișoara, la 5 Martie 1931.

Duhovnic.

Situația bisericii rusești.

O persoană din ierarhia înaltă, scăpată acum din Rusia sovietică, ne înfățișează un tablou din viața înfricoșată și de martiraj în care trăește lumea creștină din Rusia.

Situația clerului este extraordinară: toți preoții sunt „lișenți”, adică li-s'au luat dreptul nu numai politic, ci și dreptul de a lucra și de a primi bonul, cu care toți cetățenii sovietici primesc hrana.

„Lișenți” (fără drepturi) sunt și copiii clerului, cari n'au voie să intre la școli (afară de școala primară) și nici ca funcționari ai statului.

Unii țărani au încercat să adopte pe copiii preoților, însă și acești țărani și copiii preoților cu părinți cu tot au fost exilați.

La sate țărani dau hrană preoților, iar la orașe,

muncitorii de fabrici. Aceștia din urmă sunt privilegiați și sprijinesc pe ascuns biserica.

Persecuțiile contra bisericii și a clerului n'au încetat și nici nu s'au domolit, ci s'au schimbat numai în formă.

Silnicia sălbatecă externă, s'a prefăcut în silnicie cu procese juridice, unde și motivele de procese și sentințele sunt arbitrare până la absurditate.

Unii preoți au fost exilați pentru că au refuzat să cunune pe un comunist cu o fată credincioasă, care cerea și căsătorie bisericească. Cu toate acestea acum preoții predică și vorbesc teme religioase.

La Petrograd fiecare biserică are 8—9 preoți, cari locuiesc afară de oraș. Căci preoților li-e permis să locuască numai cel puțin la o depărtare de 60 km. de oraș. Cu toate acestea se țin servicii în fiecare zi.

La Petrograd locuiește numai mitropolitul Serafim Cicaciov, ocupând cu cancelaria sa mănăstirea Novodevicii, unde mai sunt încă 200 de călugărițe, cari țin în ordine bisericile încă neînchise și cimitirurile.

Bolșevicii au luat clerului posibilitatea de a se apăra fizicește și juridicește față de ei. Cu toate acestea însă mai evident apare superioritatea morală a clerului față de dominația bolșevică, care răspunde cu persecuțiile cele mai îndârjite. Muncitorii s'au saturat de propaganda „bezbojnicilor” (Asociația celor fără Dumnezeu), cari o aud și la întruniri și în cazarme. Atunci au propus ca preoții să fie invitați de „bezbojnici” la discuții publice. Ateștii au aflat ideea aceasta bună și au căutat să o execute.

Dar când au apărut înaintea auditorului muncitoresc preoți, cari cunosc bine toate teoriile științifice materialiste și literatura ateistă bolșevică, Evanghelia și Istoria bisericească, bunii mânăstiri de cuvânt izvorât din conviețuire religioasă, cari mărturisesc deschis conținutul sufletelor lor, propagandiștii ateismului au fost zdrobiți și preoții au fost ridicați cu triumf de mulțime.

În rezultat preoții au suferit; au fost exilați și uciși nu pentru credința lor, ci pentru contra-revoluție, iar „bezbojnicii” dela anul 1929 au fost opriri a provoca clerul la dispute. Nu este mai puțin caracteristic și faptul întâmplat în Academia ateștilor din Petrograd. Celor ce au urmat cursurile la această Academie li-s'a prescris să învețe, cu mai multă silință, Evanghelia și istoria bisericească, pentruca să combată apoi mai ușor „poveștile și invențiile popești”... Și când bezbojnicii au cetit cu mai multă seriozitate Evanghelia și au făcut cunoștință cu Istoria bisericească, mulți și dintre ei, cu suflet mai sensibil, s'au întors la credință și la Biserică, mulți s'au îndoit de misiunea lor „fără Dumnezeu”. Așa de mare putere de influență le-a înspirat Sf. Evanghelia, încât conducătorii propagandei antireligioase și acum caută metode noi, cu cari trebuie să studiezi Evanghelia fără ca să te înveninez de spiritul ei.

Ura și prigoana bolșevicilor din cauza aceasta crește tot mai mult. Punctul de vedere al clerului referitor la lupta contra necredinței a fost bine exprimată în declarația unui preot acuzat din partea bolșevicilor, că el a luat parte la excесе de sânge contra lor. Noi putem să vărsăm numai sângele nostru, l-am dat și-l dăm în sute de martiri: episcopi și zeci de mii de preoți, iar sângele altora nu putem să-l vărsăm, a zis preotul. Numai din sângele martirilor a crescut mărirea și forța bisericeii, căci nici o putere nu o poate birui.

Presa sovietică n'a spus nimic despre această declarație. Iar clerul știe foarte bine, că masa largă a poporului îl aude și cu toată gălăgia bolșevicilor, din punct de vedere religios ea devine tot mai matură. Aceasta o știa și capul celor fără Dumnezeu, Emelian Iaroslavskii, care a declarat într'o ședință bolșevică următoarele: Noi, cu o trăsătură de condei putem nimici 30 000 de biserici cu toți preoții cari au rămas încă, dar nu știm ce va spune masa de 150 milioane suflete. Iar masa largă a poporului, în chestiile religioase, a rămas credincioasă Bisericeii. Iată anul trecut bolșevicii din Petrograd au prefăcut hotelul de Nord în hotel special pentru turiștii streini. Înaintea ferestrelor hotelului e situată biserica cu hramul Znamenie. Biserica aceasta era un paiu în ochii bolșevicilor. Deci ei au hotărât să o dărâme sub pretext, că ea împiedică circulația și cu înfățișarea sa de ruină strică vederea frumoasă a pieței. Când poporul a auzit de hotărârea sovietelor, a început să circule liste de subscrieri, una ca protest contra hotărârii de a dărâma biserica și a doua cu ajutor de bani pentru repararea acestei bisericeii. Listele au fost iscălite de zeci de mii de oameni, în majoritate de muncitori. Biserica aceasta este azi renovată și se distinge prin înfățișarea ei îngrijită. În general din edificiile orășanești, bisericile sunt mai în ordine. Ceeace dovedește abnegația credincioșilor, cari nu se lasă înjosiți de cei fără de lege.

În general situația bisericilor din Petrograd se prezintă în modul următor: Catedrala Gardel imperiale, cu hramul Bunei Vestiri, e dărâmată. Biserica Sf. Ecaterine și bis. care e situată lângă Duma asemenea e dărâmată. Catedrală Sf. Isaacie prefăcută în muzeu. Biserica fabricii Putilovesc transformată în club. Capelele sunt toate închise. Alte biserici însă s'au păstrat, iar de catedrală acum servește Biserica Inviării. Lavra e îngrijită de 26 călugări. Biserica Sf. Alexandru Nevskii dela cimitir e declarată ca monument istoric. Catedralele marinarilor și Sf. Andrei s'au păstrat, pentru că marinarii n'au permis închiderea lor.

Biserica vie creată de bolșevici a dispărut cu desăvârșire. Căci perzeuțiile din partea bolșevicilor și forța spirituală produc două fenomene: alergarea multor indivizi la îmbrăcarea rasei călugărești și propoveduirea evangheliei. Cazurile tunderii în monahism

sunt numeroase. Se păstrează în secret și totuș cu timpul se descoper.

Iată un caz: în spitalul Petropovlovesc a murit o femeie medic, care prin seriozitate, prin dragostea și răbdarea către bolnavi, a câștigat o mare popularitate. A fost înmormântată cu preoți. S'a adunat multă lume. La îngropare au asistat și mulți comuniști. Au văzut o îmbrăcată în haină călugărească. Ea fusese călugărița Maria.

Mărturisirea credinței se manifestă în diferite chipuri. De exemplu: într'o mare instituție se face curățire, ceea ce înseamnă, că dau afară pe toți cari nu convin regimului bolșevic. Șeful acestei instituțiuni cheamă la el pe cutare domnișoară și-i spune: pe D-ta te apreciem mult și ne pare rău să te perdem și dusă de aici vei trăi cu greu. D-ta ești religioasă. Nu arăți credința D-tale și altora, ci ocolești cumva chestiunea această. Fata a stat pe gânduri, apoi s'a dus la un preot, care i-a spus: Hristos a zis: „Cine se rușinează de Mine înaintea oamenilor, de acela mă voi rușina și Eu înaintea tatălui ceresc“. Fă cum îți spune conștiința!

Dimiterea a decurs solemn. Au fost adunați toți funcționarii înaintea comisiei de comuniști patentati. Aici a fost citată și D-șoara. Ești religioasă, a întrebat bolșevicul. Da, cred într'unul Dumnezeu și în Isus Hristos, care s'a pogorât pe pământ, a fost răstignit și a trela zi a înviat.

În sală era tăcere tainică. Tăcerea a fost întreruptă de președintele comisiei cu cuvintele: „Prejudecățile vechi nu dispar așa de ușor. Dumneata de sigur ai cetit ceva și ai judecat, ai nedumeriri în chestiile acestea?“ „Nu, am crezut, cred și voi crede“. În sală iar s'a făcut liniște mortală. Apoi s'a ridicat alt comunist și a întrebat pe tovarăși: „cine mai știe ceva defecte la funcționara aceasta?“ N'a răspuns nimeni. Atunci comunistul a rostit sentința următoare: „Pentru convingerile ei religioase noi nu putem să o scoatem din serviciu“. Și fata a rămas mai departe în postul său.

A. C.

INFORMAȚIUNI.

Prefectura poliției din Atena a dat un ordin prin care interzice — în localuri publice — folosința plăcilor de gramafon, prin cari se satirizează diferitele imne bisericesti, sau biserica în genere, sau oricare alt obiect, care are legătură cu credința.

Contravenienții se pedepsesc aspru.

Presa rom.-cat. din Anglia a publicat mai multe articole împotriva Greciei, acuzând guvernul din Atena de perzeuții contra romano-apusenilor. Faptul că toți copiii cetățenilor elini sunt obligați a frecventa școlile (primare) de stat, și nu li se permite a cerceta școlile romano — apusene, unde se face un prozelitism nelimitat, e considerat de presa latină din Anglia, drept

persecuție. Ministrul plenipotențiar al Eladel, la Londra, s'a văzut necesitat a lămuri opinia publică, asupra acestei chestiuni, spunând că guvernul elin a fost determinat de rațiuni de stat, ca să ia această măsură și ea nu constituie întru nimic persecutarea vre-unel confesiuni, deoarece în Elada nu există nici o deosebire între religii.

Șeful ateștilor din Rusia, Iaroslavsky Gubelman, a publicat în ziarul „Pravda” un violent articol anti-religios, prin care spune că nrul ateștilor din Rusia a ajuns la 3½ milioane — (asta e de fapt o minciună) și îndeamnă pe membri ca să facă propagandă ateistă și în streinătate, predicând incompatibilitatea comunismului cu religia.

O carte de valoare cu preț redus. Valoroasa carte: „O mie de pilde pentru viața creștină” scrisă de P. Sf. Episcop Grigorie, în colaborare cu profesorii Nicolae și Gheorghe Popovici, se vinde de azi înainte cu preț scăzut. Prețul s'a redus dela 200 lei la 150 lei. Prea Cucernicii Preoți sunt invitați deci a recomanda intelectualilor această carte, care să nu lipsească din nici o casă românească.

5—8

BIBLIOGRAFIE.

A apărut în 1931

Credința Care Lucrează

De P. Sf. Sa Grigorie Episcopul Aradului.

O carte de 100 pagini, cuprinzând chemări către laici și clerici.

Cercetătorii vieții noastre bisericești ortodoxe vor găsi aici bogat material pentru apostolatul laic în biserică. Azi, în zodia masselor, laicii trebuiesc atrași tot mai mult în sfera de activitate a Bisericii. Cartea arată întreg terenul de muncă al laicilor, aducând argumente și îndemnuri neprețuite. În mijlocul lăncezelei de azi, ea este nu numai un stimulent spre optimism și cooperare cu forțe organizate, dar și un îndrumător al preoților în activitatea pastorală. Este de dorit ca preoțimea să o răspândească cât mai mult între intelectuali, spre a-i câștiga pentru opera mântuirii, mai ales că alte confesiuni din țară se razimă pe munca misionară a tuturor forțelor. Citind această lucrare, fiecare preot își va potența zelul.

Cartea aceasta a P. Sf. Episcop Grigorie era absolut necesară spre a îndemna pe laici și preoți la apostolatul faptelor și organizărilor întemeiate pe muncă conștientă ortodoxă.

Prețul 30 lei exemplarul. De vânzare la *Librăria Diecezană Arad, Pavel Suru, Cartea Românească din București și la diferite librării eparhiale.*

5—6

Convocator.

În conformitate cu art. 6 din Regulam. pt. Org. Desp. Asoc. Clerului A. Șaguna, prin această convocăm **Adunarea generală** a desp. Arad al Asociației, care se va ține în zilele de 31 Martie și 1 Aprilie a. crt. în localul școlii de lângă sf. bis. Catedrală din Arad, cu următorul

Program:

Ziua I. (Marți 31 Martie) — la orele 3 p. m. —

1. Predică ocazională înainte de mărturisire.

2. Misluni interne cu mărturisirea preoților, a profesorilor-preoți, a funcționarilor bisericești și a absolvenților de teologie.

Ziua II. (Miercuri 1 Aprilie) — la oarele 8—10 a. m. —

1. Utrenia împreună cu sf. liturghie și împărtășirea preoților.

2. Predică ocazională înainte de împărtășire.

3. Te-Deum.

La oarele 11 a. m.:

1. Deschiderea Adunării prin președintele Asoc. Ioan I. Ardelean paroh.

2. Raport asupra activității pastorale a preoțimii și a cercurilor religioase din cuprinsul Desp. în anul 1930.

3. Raportul Bibliotecarului.

4. Raportul Casarului. Inscrierea de membrii.

5. Alegerea alor doi delegați, pe lângă președinte, la congresul viitor.

6. Propuneri.

7. Închiderea ședinței.

Arad, la 18 Martie 1931.

Ioan I. Ardelean
președinte

Ioan Marșeu
secretar
1—1

Mulțumire.

Banca „Crișana” din Brad, care din hărnicia și iscusința agilității ei conducător și director executiv, Ion Ghișa, a ajuns astăzi a fi cea mai solidă bancă din Ardeal, și care cu filialele ei (Baia de Criș, Hălmagiu, Gurahonț și Șebîș) a ajuns a fi singură pe valea Crișului Alb, — ca și în trecut. Cu considerare la greutatea începutului, cu cari luptăm ca protopopiat, din venitul a. 1930 au votat pentru trebuințele protopopiatului Gurahonț suma de 2000 Lei.

M. Onoratei direcțiuni, în frunte cu harnicul ei conducător, în numele protopopiatului, le exprim mulțumirile.

Gurahonț, la 14 Martie 1931.

Const. Lazar
protopopul Gurahonțului

Parohii vacante.

Conform rezoluțiunii Ven. Consiliu Eparh al Nr. 7423/930, pentru îndeplinirea parohiei prime vacante din Almaș, se publică din nou concurs cu termen de 30 de zile, dela prima publicare în organul „Biserica și Școala“.

Venitele sunt:

1. Uzufuctul unul intravilan.
2. Sesiă parohială 21 jugh. cat. pământ estravilan; prin ref. agrară 4 jugh. în arândă forțată, pe cari parohia nu le garantează.
3. Stolele legale.
4. Birul preoțesc 12 Hl. cucuruz dela fondul de bucate.
5. Intregirea dela Stat, pe care parohia nu o garantează.
6. De cvartir se va îngriji alesul, și după beneficiul său va suporta toate dările.
7. Venitele stolare după serviciul se vor împărți, din întreaga comună, cu preotul actual, având și serviciul în biserică și afară de biserică a se săvârși prin ambii preoți în întreaga comună, alternativ după rândul săptămânii.

Parohia e de clasa I.

Reflectanții cu cvalificațiune recerută pentru aceasta parohie — în conformitate cu art. 33 din Regulamentul pentru parohii — luând prealabila autorizare dela protopopul tractual, se vor prezenta în sf. Biserică din Almaș, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie.

Cererile de concurs, înstruite reglementar, adreseate Consiliului parohial din Almaș, se vor înainta Oficiului Protopopesc din Gurahonț. Cei din altă Eparhie vor produce și act de învoire dela Prea Sfinția Sa Părintele Episcop diecezan, spre a putea recurge.

Consiliul parohial din Almaș în conțelegere cu *Constantin Lazar* protopop. 1—3

—□—

Conform rezoluțiunii Vener. Cansillu eparhial ort. român din Arad No. 191/931, se publică concurs pentru îndeplinirea parohiei vacante din comuna Măderat, protopopiatul Șriei, cu termen de 30 de zile dela prima publicare în organul eparhial „Biserica și Școala.“

Venitele parohiei sunt:

1. Folosința sesiei parohiale în extenziunea ei de 32 jug. cad.
2. Folosința grădinei parohiale.
3. Stolele și birul legal, care se la în concurs din oficiu.
4. Intregirea dotației preoțești dela Stat, pe care parohia nu o asigură.

Alesul va suporta toate impozitele după beneficiul preoțesc și va catehiza elevii școlilor primare din loc, fără nici o remunerațiune dela comuna bisericăscă. Va predica de câte ori va fi la rând în serviciul divin.

Parohia este de clasa primă. La concurs se admit numai reflectanți cu cvalificațiune pentru parohii de clasa primă.

Cererile de concurs, însoțite cu documentele necesare și adresate Consiliului parohial ort. rom. din Măderat, se vor înainta în termenul concursului — Oficiului protopopesc ort. român din Șria, județul Arad; iar concurenții — conform § lui 33 al Regulamentului pentru parohii — se vor prezenta în sf. bise-

rică din Măderat pentru a arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie.

Concurenții din alte Eparhii vor anexa la cererea de concurs și aprobarea Pr. Sf. Sale Părintelui Episcop Eparhial de a putea concura la această parohie.

Măderat, 14 Decemvrie 1930.

Consiliul parohial ort. rom.

În înțelegere cu: *Mihailu Lucuța* protopop.

—□—

3—3

Pentru îndeplinirea parohiei, devenită vacantă prin încetarea din viață a preotului Ioan Plavoșin din Timișoara Pr. Mihailu (Mehala), se publică concurs cu termen de 30 de zile, socotite dela prima apariție în organul diecezan „Biserica și Școala“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Una sesiă parohială constătătoare din 32 jugh. pământ arabil.
2. Birul legal.
3. Stolele legale.
4. Intregirea dotației preoțești dela Stat.

Preotul ales va suporta toate impozitele după beneficiul din parohie. Va servi și va predica regulat în sf. Biserică, când va fi cu rândul, iar la sărbătorile mari preoții vor servi împreună. Va catehiza la școala primară și cea de ucenici fără altă renumerație din partea parohiei.

Preotul ales se obligă mai departe a respecta decizia consiliului parohial dela 22 Februarie 1931 din Timișoara-Pr. Mihailu (Mehala), privitoare la arondarea din nou a parohiilor pentru eliminarea disproporției numerice de case și familii, ce există de prezent între cele două parohii.

Parohia fiind de clasa primă, dela recurenți se cere să aibă cvalificațiunea regulamentară, 8 clase liceale și bacalaureat și cvalificațiune preoțească de clasa primă.

Cei doritori a compete la acest post, se vor prezenta, în cutare Duminecă sau sărbătoare, în sf. Biserică din comuna Timișoara-Pr. Mihailu (Mehala), spre a-și arăta destoinicia în cele rituale și oratorie, conformându-se strict §-lui 33 din Regulamentul pentru parohii, iar cererile însoțite de anexele necesare, adreseate consiliului parohial din Timișoara-Pr. Mihailu (Mehala), le vor înainta în termenul concursual oficiului protopopesc ort. român din Timișoara.

Cei din altă dieceză vor cere prealabil Binecuvântarea Prea Sf. Sale Părintelui Episcop diecezan, spre a putea recurge.

Trecându-se cu vederea o clauzulă însemnată din concursul publicat pt. îndeplinirea parohiei vacante din Timișoara — Mehala, se face următoarea rectificare: văduvei preotese, Dnei Livia Plavoșin i-se asigură jumătate din beneficiul din parohie până la 8 Ian. 1932.

Timișoara-Pr. Mihailu (Mehala) din ședința consiliului parohial, ținută la 1 Martie 1931.

În înțelegere cu *Dr. Patrachie Tiucra* m. p. protopopul Timișorilor. 3—3

Redactor responsabil: SIMION STANA.